

Ето, на всеки случай, какъ се разпрѣдѣляватъ различнитѣ националности, споредъ занимаемитѣ имъ мѣстности:

Западния край на Македония, до Дрина и Призренъ, занимаватъ *албанцитѣ*.

Къмъ истокъ оттука и слѣдъ минаванието на Охрида се начеватъ *българитѣ*, но тѣ отначало се размѣсени съ арнаутитѣ и влахо-цинцаритѣ до желѣзния пѣтъ отъ Солунъ въ Митровица, а всичкия центръ и истокъ на провинцията сж населени съ българи, които доходятъ до самия Солунъ и Сересъ.

На сѣверъ, въ Стара Сърбия, господствуватъ сърби, но и между тѣхъ има извѣстно число арнаути.

Гърцитѣ владѣятъ брѣговетѣ на морето и въ повечето градове прѣдставляватъ важенъ елементъ, тъй като тѣ сж по образовани и иматъ повече сношения съ задграница.

Столицата, *Солунъ*, е градъ повече *еврейскій*, и по голѣмата частъ отъ заселенитѣ тамъ гърци по происхождение сж *цинцари*.

Власитѣ, въ голѣмо количество, се срѣщатъ въ планинитѣ на Пиндъ и въ Монастирския вилайетъ.

Споредъ най добръ освѣдомѣнитѣ автори, както Реклю, Кипертъ, Убичини, Лежанъ, Круссъ, — болшинството на жителитѣ въ Македония сѣставляватъ българитѣ. Йоще въ XII вѣкъ, въ епохата на византийското господство, *Guillaume de Tug* говорилъ: „Българската нация занимава всичкото пространство отъ Дунава къмъ Адриатика и къмъ Цариградъ, тъй щото всичката тая страна, широка десетъ деня, а дълга тридесетъ деня, — се нарича България“. — Лежанъ, на когото Етнографията на Европейска Турция прѣдставлява и до сега авторитетъ, се изражава почти съ сжщитѣ думи: „Въ Македония българитѣ завзели почти всичко, и тѣхната масса малко по малко, испудила еллинизма къмъ морето. Отъ Стримонъ къмъ Марица еллинския поясъ прѣдставлява само една твърдѣ тѣсна ивица, населена съ моряци и рибаци, а пъкъ българина, който си е по прѣимущество земледѣлецъ, занимава височинитѣ, които господствуватъ надъ морското прибрѣжие“.